

[Madsen-Mygdal.]

Jeg vil gerne henstille til en Forening, jeg ved, den har Repræsentanter her i Tinget ogsaa, en Forening, som hedder Dansk Arbejde, og som egentlig bliver mødt med Sympati fra alle Partier, at den gør en halv Omdrejning. Hidtil har den vendt sit Ansigt ud imod Forbrugerne og søgt at overtale dem til at foretrække dansk Arbejde, naar det var lige saa godt og lige saa biligt som det udenlandske. Vi vil alle sammen kunne sige, at det er fornuftigt, det er godt, og det er rigtigt. Men jeg tror, at denne Forening nu maa en halv Omdrejning rundt og vende Ansigtet mod Producenterne og sige saa alvorligt, som det lader sig gøre: I kommer til at holde op med de Metoder, hvis I fortsætter med dem, vil I miste Sympatien hos det forbrugende Publikum i en Tid, som den vi lever i; hvis I vil tiltage jer Myndighed til ikke blot at bestemme, hvad I skal have for jeres Varer, men ogsaa vil diktere hele Handelsstanden Landet over og dermed alle Forbrugerne, hvad de skal betale for disse Varer, gaar I for vidt, og saa maa I ikke fortænke nogen i, at de vender Blikket udenfor jeres Kreds og tager Varerne udefra, for saa vidt det er muligt at faa dem, udenom den Prisaftale, som er blevet mere og mere almindelig indenfor de danske industrielle Produktionsvirksomheder. Vi tiltrænger overfor hele dette Organisationssystem, overfor det Misbrug af Organisationsmagten, vi ser i vore Dage, først og fremmest, at de i højere Grad end hidtil faar Ansaret at føle.

Der blev sagt fra konservativ Side før, at det kan ikke nytte, vi taler om Organisationsaftaler, det kommer ikke os ved. (A. C. D. Petersen: Det sagde jeg ikke.) Det var saadan noget. (A. C. D. Petersen: Som Politikere.) Ja, som Politikere kommer det ikke os ved. Det forekommer mig dog som Politiker, at naar vi Gang paa Gang hører, at Rigsdagen, Samfundet, man har ogsaa hørt Kirken, er ansvarlig for Arbejdsløsheden, og møder Regeringsforslag om, at der skal ydes Penge til understøttelse af de arbejdsløse, og naar Arbejdsløsheden skabes gennem disse Organisationsaftaler, at man som Politiker har Lov til ikke blot at pege paa det, men ogsaa har Lov til at overveje, om ikke der gennem Lovforanstaltninger kunde skabes et endnu mere effektivt Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden her i Landet, end vi har i Øjeblikket.

Jeg har nu den Opfattelse, at Tiden er af den Beskaffenhed, at hvis blot Lov-

givningsmagten konsekvent fastholdt det Standpunkt, at vel maa Organisationerne træffe Prisaftaler og Lønaftaler og hvad de ønsker her i Landet, men Konsekvensen deraf maa de føle og fuldt bære — og de er stærke nok rent økonomisk til at bære disse Konsekvenser —, vil disse Organisationer, hvor stærk end deres Magt er, ikke være stærke nok, saa vil denne Magt smuldre. Men saa længe vi tager Konsekvenserne fra dem, gør dem ansvarsfrie, vil Systemet fortsætte og anrette de Ulykker, som vi ser bliver anrettet.

Ulykken i den nuværende Situation er den, at den Frikonkurrence, som for en rettroende Socialdemokrat er Roden til alt ondt, men som vi andre helt modsat anser for Saltet i vor Omsætning og Produktion, er død i store Dele af dansk Erhvervsliv. Hvis de Organisationer, hvis eneste Beskæftigelse det er at paatvinge Landets Borgere deres Aftaler om Lønninger og Priser, blot vilde tage Ferie et Aars Tid eller to... (Munterhed)... ja, det er jo en saa latterlig Tanke for en Mand, der sidder her i Kraft af Organisationsmagten, men alligevel, jeg vover at sige, hvis blot de vilde tage Ferie et Aar eller to — saa kunde de tage fat igen — og lade Livets egen Regulering faa Lov til at virke, vilde en Tilpasning hurtigt komme i Stand, og saa vilde der blive fuld Beskæftigelse til alle. Ja Tak, siger man. Men jeg vil bede ærede Medlemmer tænke over det. Jeg tør paastaa, at vi alle sammen lever mindst lige saa lykkeligt under det lave Tal, som vi har levet under det høje, og som vi nu lever ulykkeligt under den Spaltning, der er foregaaet med Hensyn til Pristallet.

Hvad jeg her har talt om, er kun den ene Side af Sagen. Hvis man vil sige, det vedrører ikke os Lovgivere, maa jeg sige, at saa er der en anden Side af Sagen, som vender direkte mod os Lovgivere, ganske særligt direkte mod den højtærede Finansminister. Det er den Side af Sagen, der angaar vort Lands offentlige Økonomi. Det er ganske givet, at en Skattebyrde paa ca. 700 Mill. Kr. i Stats- og Kommuneskatter vil ikke kunne opretholdes, naar Befolkningen, d. v. s. Skatteyderne, kommer til at mangle, som jeg gjorde Rede for før, mellem 400 og 500 Mill. Kr. i Indtægt, sammenlignet med Indtægten for et Aar siden.

Der er maaske dem, der vil sige til mig, naar jeg taler om denne Ting: Ja, men det er kun Indtægter udefra, vi har ogsaa Indtægter herinde fra, og der er vist mange her i Landet, der har den Fore-